

מקום זה שלכם משוגע? הוא למד-
סיקה.
המקום עצמו? אולי, יושביו —
ודאי. פה הכול מוסיקאליים. אין תינוק
צוח אלא מסלסל בקולו. נהגים אינם
צופרים אלא בקולות שברים ותרועה,
משל חצוצרה היא בידיהם. נואמים אינם
שמים לב מה הם מדברים אלא מש-
מיעים הם טונים. ובתיאטרון שמתי
לב כי האינטונאציה חשובה מן הדיק-
ציה.

מעלות השחר משמיע הראדיו את
רעשו אבל זה אינו רעש סתם. זה
רעש מקודש, — מוסיקה. יושבים צעיר
רים ומשוחתים. המספרים הם רכילות?
הדוברים הם סרה במסטר? או שמא
שוחקים הם כראוי? לא. הם מדברים
על מוסיקה.

ואני אומלל, אני. ואם אמרתי אומ-
לל, שרשה לא פאם, כמו שאמר
רים אצלנו בסאטאגורדה ציללה. אני
אומלל בגלל ארוסתי, או כמו שאומרים
פה אצלכם, בגלל הבחורה שלי.

כי היא כמו כולכם, מטורפת למו-
סיקה. ארץ שבה בכל אשר תפנה תמצא
עילוי מוסיקאלי, נגן עולמי-בעתיד, או
קומפוזיטור-גאון-היהוה, או סתם ילד-
פלא שלומד לדגוג פסנתר או לנסר כנור,
בו כל נערה (וכל נערה היא טובה, סמכו
עלי: לא חנם עברתי את חצי חיי

הארץ). בו כל נערה יודעת מוסיקה:
שמות של ציירות, העמדת פנים, כבישת
פהוק, ולנדנד לי שאקנה כרטיסים בשר-
לוי, ארבע וחמש לירות לקונצרט. בארץ
כזאת הייתי יכול להיות לוא רק הני-
חו לי.

הנה כי כן, רביתי. משום כך אני
אומלל.

והיה ערב אחד. ערב קיץ. אני רציתי
לקחת את רחל לאיזה מקום אבל היא
רצתה מוסיקה. ושם התגלתה חרפתי
בכל מערומיה. הכול היו מדברים על
מוסיקה, ואני ראשי נתון לדבר אחר.
הם מרביצים בטהובן ובראהמס ובר-
ליוז וברברחנא ובליק ובלוך ובייקוב-
סקי ובאך וביוז ובוויני וברגסטיין
ובוצארט (מדוע שמות כל הקומפוזי-
טורים מתחילים בביי"ת?) ואני חושב:
בובה, בית, בנימ, בנות, בואי! ופת-
אום שואלת אותי רחל: "אתה מכיר
את היצירה הזאת, לא?" ואני עונה
מיד: "ודאי. נהדר". ורחל אומרת:
"אולי תזכיר לי מי כתב אותה?" ואני
עונה: "ודאי. רגע אחד. זה, נו, מה
שמי, ברליני."

ואז מתברר שיש באמת קומפוזיטור
בשם כזה, והוא באמת כתב את היצירה.
ואז כולם מתפעלים, ורחל אומרת: "לא
ידעתי שאתה כל כך מוסיקאלי". ואני
רואה שהסיכויים שלי לחתונה מהירה
גוברים.

ומאז גם אני מוסיקאלי. וזה עוד
יותר רע.

הזמנתי לסעודה בבית ארוסתי.
בראש השולחן יושב, כמובן, מי שע-
תיד להיות חותני. בחירת לבי ואני
יושבים בצד אחד של השולחן, ומולנו
יושב אותו שרץ מזונה: אחיה. חמותי
בעתיד נכנסה לרגע למטבח, ואנו עוס-
קים בגמיעת המרק.

האמן העולמי ניגן באילת על כף וצלחת. ואני, שעזרתי לאחיה של רחל להיות לאלוף עולמי בשתיית מרק, רק אז נוכחתי כפיית טובה מהי...

והוא מפסיק פתאום, לוטש עיניו בכך
זקוניו, ונוהם: "מה זה, יעקב? וכי
כך לימדתיך לאכול מרק?" כך הת-
פוצצה הפצצה תוך דממת הנימוס.
יעקב, צבר חצוף, לא נבהל, וענה:
"סליחה, אבא. אין אני יכול לאכול את
המרק בצורה הגלונית שלך".
ראיתי שעומד לפרוק ויכות אידי-
אולוגי, וניסיתי להתערב: "באמת",
אמרתי בחיוך, "יעקב לוגם את המרק
בצורה מקורית מאד".
פנה אלי האב ובעיניו רצה, ונהם:
"אולי תואיל בטובך להסביר לי מה
כוונתך?"

לא היתה לי כל כוונה. אימנתי את
מוחי ליצא כוונה בדברי, עד שאמרתי
ברצינות גמורה: "כשיעקב אוכל מרק
הוא משמיע סימפוניה מוסיקאלית מוש-
למת. על דברתי, זה כשרון נדיר".
אותו רגע חזרה האם מן המטבח.
המשפחה כולה הרהרה בדברי בדממה.
אני עצמי כמעט ונשכחתי את לשוני.
חשבתי: הנה ירצחוני נפשי, או, מה
שגרוע מזה: בטל השידוך.

אכל רחל, זו ארוסתי, פצתה גם
היא פיה: "לא נכון. יעקב איננו
חוזר על אותם התוים תמיד. וגב עובר
הוא מסולם לסולם".
הרהרתי בדבר. הייתי צריך לומר
משהו. אמרתי: "זה מפני שלא תמיד
אוכל הוא אותו מרק. הנעימה משתנה
ביחס ישר לתרכובת המרק".
פצה זה השרץ את פיו ואמר: "הרי
זה כמו ששיר בפיסיקה".

תנה בו אמו את עיניה בתרעומת
ואמרה: "כשרון מוסיקאלי כמור מו-
טב לו שלא יקל ראש. הגיע הזמן
שתהיה קצת רציני, יעקב".
ואלי פנתה ואמרה: "הוא לא נא,
אדוני. אנחנו מקשיבים".

לגמתי קצת מרק, כדי להרטיב את
גרונני, כוונתי את הטון, ואמרתי כמרצה
מלל הקאתדה: "זה כך. כשמגישים
לפניו, נאמר, חמיצה, והוא מוצץ מן
הכף, יוצאת החמישית של בטהובן,
לעזות זאת —"

ארוסתי, מששמעה את השם בטר
הובן, התעוררה פתאום לחיים: "האין
זה נכון גם ביחס למרק אטריות?"
שאלה.

"לא, לא", אמרתי מיד. "קרוב
לודאי כי בשעת לגימת מרק אטריות
ישמיע את הזמר, או סולה מיו" או
דמעה מתגנבת, או סערות חשק. זה
כתאים יותר לאטריות".

"ומה בדבר מרק תרנגולת?" שאל
חותני לעתיד.

"אז, כמובן, ישמיע את, התקווה",
אמרתי בלי היסוס.
"נכון מאד, נכון מאד", אמרה חו-
תנתי-לעתיד, "כל עוד מרק תרנגולת
לפנינו, עוד לא אבדה תקוותנו".
השרץ הקטן המשיך ללגום ברעש.
"אה", אמרתי, "הנה זייפת. לקחת
חצי טון יותר מדי גבוה".

לו המצלות מכל שחונתני נדונה
לו. כל השרים היו בדעה אחת: שיהיה
יותר נוח להם אם שרץ זה ייצא את
הארץ.
והוא נסע לאמריקה.

קבלת הפנים בשדה התעופה לוד
היתה לא פחות מאשר ליאשה חפץ.
המצלמות חתקו, העתונאים פטפטו,
במזנון של שדה התעופה הוגשו לו
שבע צלחות מרק, ושליח מיוחד של
הראדיו הקליט את מנגינותיו העריבות
כשהוא לוגם מן הצלחות לסירוגין.

ושם, בשדה התעופה, גם השמיע
את הצהרתו המפורסמת: "ישראל אין
לה מה להתבייש במרקים ובזבובים
שלה".

התור לקונצרטים שלו היה עד פתח
תקוה. נשים התעלפו ובכו. מערכות
העתונים הוצפו מכתבים מאת אנשים
שלא זכו בכרטיסים.

התור לטובתה ערך את הקונ-
צרט הראשון שלו, הכינה לו מרק
מיוחד, ועליו ניגן את "סימפוניה הצע-
הערב הקונצרט תפסתי אותו עם שבע
בחורות משוגעות למוזיקה".

אבל גולת הכותרת באה עם ביקורו
באילת.

מטוס מיוחד היה צריך לשאת את
כל כלי המטבח ואת הדודים הגדולים,
אשר בהם מתבשל המרק. כל הארץ,
מקלקיליה ועד שפיים, מי ברכב ומי
במטוס, הגיעה לשם. ישיבות הכנסת
נפסקו כדי לאפשר לצירים את התע-
נוג הרוחני. מקומות מיוחדים הוקצו
לקורפוס הדיפלומאטי.

ושם, באילת, על במה מיוחדת, לפי-
ני ביתו של ראש הממשלה, לבוש בגד
ים, עמד יעקב, ולגם מרק, כשהוא
משמיע את הסימפוניה הנחמדה ביותר
אשר הושמעה באילת מזה ארבעת אל-
פים בשנה, סימפוניה המרק.

ופתאום, מעבר להרי מואב, עלה
הירח.

יעקב הפסיק את שתיית המרק, ני-
גב את שפתיו בשרוול, ואמר: "חב-
רה, אני לא רוצה להרביץ ציונות. אבל
זה המקום הנחמד ביותר שבו שתייתי
מרק בכל ימי חיי".

היתה דממה, דממת קודש, כשפת-
אום הריע כל הקהל: "בתיאבון!".
ואחרי זה הלך הכול למישרים.
"העולם הזה" הדפיס ראיון מיוחד
עם יעקב, "שלנו", עם צלחות ובלי צל-
חות, מחייך, בוכה, צוחק, ולגם מרק,
הולך ברחוב, יושב באוטובוס, רובץ
על המדרכה, נכנס למסעדה, ולגם מרק.

שרות הראדיו השמיע ראיון מיוחד
אשר בו הודיע יעקב כי איבד את אחת
הכפות המיוחדות שלו, אשר בעזרתן
הוא מנגן, וביקש מכל מי שמצא שיר-
אז בסובו להחזיר, ולא יהיה חזיר.
אין אמרתי לרחל, ארוסתי, "מה
בנוגע?"

אמרה לי: "בנוגע למה?"
אמרתי לה: "חתונה, רחל, חתונה".
אמרה רחל: "אני אתך? שמע,
בחור. אתה יודע עם מי אתה מדבר?
אני אחותו של יעקב, הנגן העולמי.
אלוף העולם בשתיית מרק. הסתלק!"
לזה אני קורא כפיית טובה.

